

PAUL VAN LOON

MAANROVERS

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 VREEMD WEZEN

Hijgend keek Dolfje Weerwolfje om zich heen.
Het was een volkomen stille nacht.
Geen stemmen, geen geluiden van auto's.
Geen gefluit van vogels, geen getrippel van
muizenpootjes.
Iedereen sliep.
Alleen de wind ruiste in Dolfjes oren en bladeren
ritselden om zijn poten.
Op de hoek van de straat stond een doodstille,
lange vorm.
Een wijde kap stak ver boven de dakgoot uit.
Dolfje krabde op zijn hoofd en gromde zachtjes in
zichzelf.
'Wrow, ik heb deze nog nooit gezien.
Is hij nieuw?
Of zou die lantaarnpaal er alleen 's nachts staan?
En waarom?
Er brandt niet eens een lichtje onder zijn kap!
Dolfje was op weg naar Noura.
Samen zouden ze naar het Weerwolvenbos gaan.
De haartjes van zijn witte weerwolvenvacht
trilden in de wind.
De hemel was een zwart laken vol schitterende
lichtpuntjes.
Als een stille ballon hing de maan laag boven de
huizen.

Zo laag, dat het leek of je haar gewoon uit de lucht kon plukken.

Plotseling bewoog de lantaarnpaal.

Verschrikt stapte Dolfje achteruit.

Hij verstopte zich snel achter een auto.

De lantaarnpaal strekte twee lange armen uit.

Geen lantaarnpaal dus, dacht Dolfje.

Het was iemand, of in elk geval een persoon.

Nog nooit had Dolfje zo'n lange persoon gezien.

Hij was te lang om een mens te zijn, dacht Dolfje.

Maar wat was het dan?

Een... wezen?

Een lang, dun wezen in een lange, zwarte jas.

Het had lange, dunne benen en lange, dunne armen.

Het zag eruit alsof het makkelijk door een regenpijp kon kruipen.

Op zijn hoofd stond geen lampenkap maar een hoed met een brede rand.

Het wezen hield een vreemd voorwerp vast tussen zijn lange, lenige vingers.

Een soort stofzuigerstang met zuigmond.

Langzaam tilde het wezen de buis op en richtte die op de maan.

Het leek of hij een geweer vasthield.

De ronde maan hing precies voor de wijde mond van de buis.

Dolfje klampte zich vast aan de achterkant van de auto.

Hij merkte niet dat zijn klauwen over de lak krasten.

KRRRRRRRRRTS!

Het geluid snerpte als een zaag door de nacht.

De vreemde gedaante keek om.

Dolfje zag spierwitte ogen onder de donkere kap.

Snel dook hij plat op de grond en wachtte.

Het enige geluid was de snuivende ademhaling van het vreemde wezen.

Dolfje gluurde onder de auto door en hield zijn adem in.

Het wezen stond nog steeds op dezelfde plek.

Dolfje zag zijn voeten bewegen.

Platte voeten met drie dunne, lange grijptenen.

Tussen de tenen zaten vliezen, zoals bij een kikker of een eend.

Heel langzaam kwamen ze in zijn richting.

Het wezen maakte luid snuivende geluiden.

Snel kroop Dolfje onder de auto.

2 ZUIGBUIS

Dolfjes hart klopte in zijn keel.
De vliezenvoeten kwamen steeds dichterbij.
De lange nagels van de grijptenen blonken in het maanlicht.
Het wezen snoof links en rechts, alsof het Dolfje probeerde te ruiken.
Nee! dacht Dolfje.
Ga weg.
Blijf daar!
Hij gluurde omhoog langs de onderkant van de auto.
In de zijspiegel zag hij een grijze wolk.
Het begon hard te waaien.
Langzaam dreef de wolk in de richting van de volle maan.
Het wezen stak zijn neus omhoog en snoof.
Hij fluisterde onverstaaanbare boze woorden.
Ze klonken als nijdige vloeken.
Zijn voeten draaiden om en keerden terug naar de plek waar hij zojuist stond.
Opgelucht liet Dolfje zijn adem ontsnappen.
Het wezen stak zijn kin in de lucht.
Hij richtte de buis weer op de maan en fluisterde iets.
Sissende klanken, die de wind omhoog blies.
De grijze wolk verschoof traag.
Elk moment kon hij voor de maan schuiven.

Het wezen klemde zijn mond om de buis.
Vreemde, lange lippen stulpten uit.
De grijze wolk raakte bijna de rand van de maan.
Nog even en de maan zou onzichtbaar zijn, achter
de wolk.
Toen klonk er een zuigend geluid...

Dolfjes mond zakte open.
Hij wist zeker dat hij iets zag wat onmogelijk was.
Toch gebeurde het.
De maan glipte in de zuigmond van de buis.
Snel haalde het wezen iets uit zijn binnenzak met
zijn lange, dunne vingers.
Een zwarte, opgevouwen tas.
Rustig ontvouwde hij de tas met één hand.
Met zijn andere hand hield hij de buis vast.
Hij haalde de buis uit zijn mond en stak die in de
opening van de tas.
Dolfje zag dat een ronde bobbel langzaam door de
buis gleed.

Met een plof viel hij in de tas.
Snel knoopte het lange wezen de tas dicht.
De tas bolde op en bewoog op en neer, alsof er een
konijn in zat, dat angstig trappelde.
Het wezen mompelde onverstaanbare woorden en
klopte zachtjes op de tas.
Toen slingerde hij hem over zijn schouder.
Met lange passen liep hij de straat uit.

Dolfje kon nog steeds niet geloven wat hij zojuist
met eigen ogen gezien had.
Een wezen zo lang als een lantaarnpaal had de
maan met een zuigbuis uit de hemel gezogen en in
een zwarte tas gedaan!
Wat gaat hij met de maan doen? dacht Dolfje.
Ik moet het weten.

3 RIOOL

Dolfje wachtte totdat de lange gedaante om de hoek verdwenen was.

Toen rende hij achter hem aan.

Hij keek om de hoek en zag het lange wezen daar staan in een smalle steeg.

Overall stonden bakken met afval en dozen en oude troep.

Een krakkemikkig uithangbord van een restaurant knipperde aan en uit.

Het enige andere licht in de steeg kwam van een geknakte lantaarnpaal.

Stenen bloembakken met dode planten wierpen enge schaduwen op de muren.

En het stonk er.

Huh, eng steegje, dacht Dolfje.

Plotseling rende er iets krijsend tevoorschijn uit het duister.

Verschrikt drukte Dolfje zich tegen een muur aan.

Een kat stoof blazend weg langs zijn voeten.

‘Sst, ik schrok me lam,’ fluisterde Dolfje, maar de kat schoot de steeg uit.

Het wezen stond bij de geknakte lantaarnpaal en staarde omlaag naar iets bij zijn voeten.

Heel voorzichtig bewoog Dolfje zich door de schaduwen tot hij zo dichtbij was als hij durfde.

Daar verstopte hij zich achter een grote stapel dozen.

Het wezen boog voorover en zette de zwarte tas op de straat.

Toen gebeurde er iets ongelooflijks.

De bovenste helft van het lange lijf boog steeds verder voorover.

Zo ver, dat het lange wezen in twee stukken brak!

Bijna schreeuwde Dolfje het uit van schrik.

Net op tijd sloeg hij zijn hand voor zijn mond.

Even durfde hij niet te kijken.

Hij kneep zijn ogen stijf dicht en bleef zijn hand voor zijn mond houden, bang dat er per ongeluk een kreet uit zou ontsnappen.

Na een poosje durfde hij zijn hand te laten zakken.

Heel voorzichtig deed hij zijn ogen open.

Hij was bang dat hij nu twee helften van de gedaante dood op straat zou zien liggen.

Maar dat was niet zo.

Er stonden twee figuren met elkaar te fluisteren.

In het zwakke licht van de lantaarn blonken hun witte ogen onder hun hoeden.

Heel even zag Dolfje een flits van magere gezichten met lange kinnen.

Meteen begreep hij wat er gebeurd was.

Deze twee figuren hadden samen het lange wezen gevormd.

De ene had bij de andere op de schouders gestaan.

Samen waren ze zo lang dat ze boven de dakgoot uitkwamen.

Op die manier hadden ze de maan uit de hemel gestolen.

Wat nu?

Wat gingen ze met de maan doen?

Waar wachtten ze op?

Plotseling klonk er een hard geluid.

De holle klank van staal.

KLING! KLANG!

Een rond putdeksel schoof opzij, precies tussen de voeten van de twee gedaantes.

Vanuit de put klonk een stem.

Dolfje kreeg meteen koude rillingen over heel zijn lijf en zelfs onder zijn voetzolen.

‘Hierrrr.’

Het was een stem die bij een ratelslang hoorde.

Of bij een of ander smerig wezen dat ergens onder een beschimmelde rots leefde.

Een spierwitte hand kwam omhoog uit het gat.

Lange vingers met nog langere nagels wenkten.

Gehoorzaam liet een van de twee gedaantes de tas met de maan boven het gat zakken.
De bleke klauw greep de tas beet en trok hem omlaag.
Daarna glipten de twee gedaantes achter elkaar de put in.
Vlak voor de tweede gedaante in de put verdween, keek hij plotseling Dolfjes kant op.
Hij stak zijn neus in de lucht en snoof.
Hij heeft mij gesnoven! dacht Dolfje.
Hij snakke naar adem.
Een vreemde huivering trok door heel zijn lijf.
Het voelde alsof zijn huid kromp en al zijn haren naar binnen groeiden.
Langzaam kwam de gedaante weer omhoog uit de put.
Hij komt hierheen, dacht Dolfje.
Het was of er ijswater door zijn aderen stroomde.
Hij wilde wegrennen, maar bewoog niet.
Als een donkere vlek kroop het wezen snuivend in zijn richting.
Toen klonken er voetstappen achter hem.
Een schaduw viel in de steeg...

4 MAANROVERS

'Dolfje?

Ben jij daar?'

Dolfje keek weer naar het wezen.

Even zat het doodstil als een enorme inktvlek.

De ogen gloeiden als witte sintels.

Weer snoof het luid.

Dolfje probeerde geen geur af te geven, maar angstzweet stroomde over zijn rug.

Toen kroop het wezen snel terug naar de put en dook erin.

KLONK.

Het deksel schoof over de put.

Dolfje zuchtte en keek om.

'Noura?

Hoe kom jij hier?'

'Ik zocht jou,' zei Noura.

Ze liep naar Dolfje toe.

‘Maar toen gebeurde er iets...
Wat is er met jou aan de hand?
Je staat te trillen.’
Dolfje liet een diepe zucht ontsnappen.
‘Dat vertel ik je dadelijk wel.’
Hij zag iets vreemds aan Noura.
Er klopte iets niet, maar hij wist niet wat.
Noura spreidde haar armen.
‘Dit!’
‘Wat?’ vroeg Dolfje.
‘Zie je het niet, Dolfje?
Ik ben geen weerwolf.’
Dat was het!
Noura moest nu eigenlijk een weerwolf zijn, net
als hijzelf.
‘En jij trouwens ook niet,’ zei Noura.
‘Hoe kan dat?’
Noura had grote, verbaasde ogen.
Ze wees op haar gezicht en op haar handen.
‘Het gebeurde zomaar, terwijl ik op jou stond te
wachten onder de volle maan.
Ik was al een weerwolfje, maar toen...’
Noura keek omhoog naar de donkere lucht.
Het licht kwam alleen van de sterren.
‘Ineens verdween de maan.
En ik veranderde terug in... mij!’
Dolfje streek over zijn hoofd, keek naar zijn
handen.
Noura had gelijk.

Ook hij
was geen
weerwolf,
maar
gewoon
Dolfje
Spaan.
Geen
weerwolf-
haartje meer
te bekennen
op zijn lijf.

Dus dat was wat hij gevoeld had, toen de maan in de put verdween.

‘Het komt door die maanrovers, Noura.

Ze hebben de maan uit de lucht gestolen en meegenomen in een put onder de grond.

Zonder volle maan zijn wij geen weerwolf!’

Noura keek hem aan met een rare blik in haar ogen.

‘Maanrovers?

Een put onder de grond?

Wat bedoel je, Dolfje?

Ik snap niets van wat je zegt.’

Dolfje keek haar aan en zuchtte.

‘Kom, Noura.

We moeten snel naar opa weerwolf.

Het is hier niet veilig.

Daar zal ik uitleggen wat ik gezien heb...’

5 OPA WEERWOLF

Een touwladder rolde omlaag uit de dikke boom.

Opa weerwolf noemde hem zijn woonboom.

Boven in de boom was een boomhut.

Een grijze wolvensnuit kwam tussen de bladeren
tevoorschijn.

‘Ha, zijn jullie daar,’ gromde opa weerwolf.

‘Wat zien jullie er raar uit!’

Hij gooide zijn wandelstok omlaag.

Dolfje sprong net op tijd opzij.

Met zijn klauwen greep opa weerwolf de
touwladder beet.

Hij dook voorover.

Zijn hoed dwarrelde omlaag als een groot
boomblad.

Noura ving hem handig op.

‘Opa, niet doen!’ riep Dolfje.

Maar opa grijnsde en schoof als een acrobaat naar
beneden langs de touwladder.

Kop voorop, staart in de lucht.

Zijn vier klauwen deden het werk.

Grijp, grijp, omlaag, grijp, grijp, omlaag...

‘Opa, pas op...’ riep Dolfje. Toen stond de oude weerwolf al voor hem op de grond. Hij grijnsde, klopte zijn regenjas af en zette zijn hoed weer op.

‘Dank je, Noura.

Had je niet gedacht, hè Dolfje.

Ik ben best nog snel op mijn oude dag.’

‘Tot u een keer uit de woonboom valt,’ zei Dolfje boos.

‘En als er dan niemand in de buurt is...’

Opa weerwolf bukte zich en raapte de wandelstok op.

‘Niet zeuren, Dolfje.

Ik ben nog zo fit als...

Oei, au!’

Hij bleef krom staan en greep met zijn hand naar zijn rug.

‘Oei, help me even, Dolfje.’

Snel hielpen ze opa overeind.

Kreunend ging hij op een dikke boomstam zitten.

‘Pff, toch niet meer zo jong als ik dacht.
Is het tijd voor het weerwolvenverzorgingstehuis?’
‘Doe niet zo raar, opa!
Volgens mij bestaat zoiets niet eens.
En zó oud bent u echt nog niet, hoor...’
Opa weerwolf knipoogde naar Dolfje.
Van boven dwarrelden plotseling blaadjes op hen
neer.
Verbaasd keek Dolfje omhoog.
Daar gluurden twee zwarte kraalogen door de
bladeren naar hem.
Een lange staart zwiepte tegen de takken en
mepte bladeren in het rond.
Er klonk een hoog, gierend geluid...

6 VROGUL

‘Wat is dat?’ zei Noura.

Opa weerwolf keek omhoog.

‘Oh, de Vrogul, weet je nog.

Hij is blij om jullie te zien.’

De Vrogul was een bijzonder dier.

Hij bestond uit heel veel haar, een lange staart en een lange snuit.

Niemand wist precies hoe hij eruitzag.

Het meest leek hij nog op een magisch stekelvarken.

Hij woonde nu al een poos bij opa weerwolf en ze schenen goed met elkaar te kunnen leven.

‘Dag Vrogul,’ riep Dolfje.

De zwarte kraaloojjes werden even heel groot.

Toen verdween het dier ritselend tussen de bladeren.

‘Nog steeds een beetje verlegen,’ lachte opa.

‘Maar de Vrogul is een magisch dier.

Weet je dat hij wordt geboren uit een paardenbloem?’

‘Eh, nee,’ zei Dolfje.

‘Dat wist ik niet.’

Opa weerwolf knikte.

‘Dat gebeurt heel zelden, hoor.

Misschien één op de miljoen keer.

Dat heb ik een poos geleden pas ontdekt.

Het stond in een geheim verweesd boek.’